

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κἄτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅτ' ἔπαρχίας — καὶ σὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ὅτ' ἂν φέρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Ὀκτωβρίου ἑνδεκάτη
κι' ὄλο ζεῦκι καὶ ραχάτι.

Τριάντα κι' ἑκατὸ κι' ὀκτώ,
μὲ στόμα χάσκω ἀνοιχτό.

Ἐστὸν Βασιληᾷ χίλια φιλιὰ.

Ἀπὸ τὰ ξένα, βασιληᾷ, καλῶς μᾶς ἦλθες πάλι
μὲ ὄλη τὴ φαμήλια σου, μὲ ὄλη τὴν Αὐλήν,
καθὼς καὶ πέρσου δὲν θὰ βρῆς παντοῦ ἀνεμοζάλη
κι' οὔτε ὅτ' ἄπλα ἢ πατρίς τὰ τέκνα θὰ καλῆ.
Καὶ σὺ ἔκ τοῦ ἐξώστου σου δὲν θὰ εἰπῆς σὰν τότε:
«Θυσίας θέλω ἀπὸ σῆς, γενναῖοι πατριῶται».

Θὰ ἔαπλωθῆς ὅτ' ὀθρόνο σου μὲ ὄλο τὸ ραχάτι
σὰν τὸ μπουμποῦκι ὄμορφος τῆς τριανταφυλλιᾶς,
κι' ἐμεῖς σὰν ὀδοῦμε νὰ στηθῆ παντιέρα ὀτὸ Παλάτι
εὐθὺς θὰ καταλάβωμε πῶς ἦλθ' ὁ βασιληᾶς.
Καὶ ὁ καθεὶς μᾶς τὸν θεὸν θὰ κατευχαριστήσῃ,
διότι μᾶς τὸν ἔφερε γερὸ ἀπ' τὸ Παρίσι.

Σιγὰ σιγὰ καὶ ἦσυχα θὰ πῆς ὅτ' Ἀνάκτορά σου,
χωρὶς γιὰ τοῦτο εἶδησι κανένας μᾶς νὰ πάρη,
σημαίας τῶν συντεχνιῶν δὲν θὰ ἴδῃς ὀμροστά σου,
κι' οὔτε θ' ἀκούσης ρήτορα πολέμου νὰ παρλάρη.
Κανεὶς φωτῆαῖς δὲν σκέπτεται, κανεὶς φωτῆαῖς δὲν θέλει,
οὔδὲ τοῦ Ἐθνικοῦ Δεσμοῦ τὰ φλογισμένα μέλη.

Ἀπὸ τὰ ξένα, βασιληᾷ, καλῶς μᾶς ἦλθες πάλι,
ἀλλὰ τοὺς ὀπηκόους σου μὴν παύσης ν' ἀγαπᾷς,
κι' ἐμεῖς κορῶνα σ' ἔχομε ἀπάνω ὀτὸ κεφάλι,
κι' ὅταν μαζί μᾶς βρίζεσαι, κι' ὅταν ὀτὰ ἔξω πᾶς.
Γιὰ δός μᾶς τὴν ἀγάπη σου καὶ πάρε τὴ ὀδική μᾶς,
κι' ἀγάπη μόνον διαρκῆς ἂς εἶναι ἡ ζωὴ μᾶς.

Τῶν φλογερῶν πολέμων μᾶς ἐπέρασαν τὰ χρόνια,
δὲν μᾶς σηκόνουν ὀτὸ φτερὸ ἀνέλπιστα συμβάντα,
μοναχὰ πτώσις κι' ὀψωσις εἰς τὰ ναπολεόνια,
τὴ μιὰ ἡμέρα εἴκοσι, τὴν ἄλλη ὀτὰ τριάντα.
Ἄλλο συμβάν ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν βλέπω στὴν πατρίδα,
καὶ εἴμεθα εἰς προσοχὴν μὲ μᾶτια σὰν γαρίδα.

Καλῶς μᾶς ἦλθες, βασιληᾷ, ἀπὸ τὰ ξένα μέρη,
ν' ἀρχίσῃ πῶς κι' ἡ μουσικὴ νὰ παίξῃ ὀτὸ Παλάτι,
νὰ τριγυρνᾷ φιλόμουσον Πausανιῶν ἀσκέρι
καὶ μ' ἕνα κι' ἄλλο νὰ περνᾷ ἡ ὄρα μᾶς κομᾶτι,
ὄς ποῦ νὰ ἔλθῃ κι' ἡ σοφὴ τοῦ ἔθνους μᾶς Σοβράνια
μὲ φόρους καὶ μὲ λάχανα καὶ κλάραις καὶ στεφάνια.